

Czilli Aranka

Kerkyra

A parton hófehérek a kövek. Lehajol és tenyerébe fekteti őket.

– Mennyire tökéletesek! – csodálkozik rájuk.

Megbabonázva nézi őket. Végigsimogatja a szemével, tökéletes alabástromtestükön végighúzza vékony ujjait.

– Vajon mennyi ideig csiszolt beneteket a víz? Hogyan lehet ilyen patyolattiszta valami, ami a földön hever? – kérdezte Kyra, és tenyerében hallgattak a kövek.

Karcú lábait kinyújtotta, hátradőlt és a Nap felé tartotta az arcát. Héliosz kihajolt erkélyéről és a lány arcára lehelt egy csóknyi tüzet.

Ahogy ott feküdt a kifeszített pillanatban, el is felejtette a veszekedést, ami miatt kimenekült a partra anyja sértései elől. Mindig lustának, semmirevalónak tartotta őt az egész családja. Pedig ő csak a házimunkát kerüli. Egyszerűen úgy érzi, hogy kezei nem az állandó mosogatásra, dereka nem görnyedésre, lábai nem a konyhában való topogásra termettek. Hiszi, hogy másra született. Csak még nem tudja, mire.

Egyszer csak talpához csobbant a smaragdszín tenger és megcsiklandozta a talpát. Kyra összeresztette a hideg érintéstől és elnevette magát. Aztán a hullám egészen közel kúszott a kövekhez és megsimogatta a lány lábfejét. Kyra körülnézett és elpirult. A parton egy árva lélek sem járt. Csak ő feküdt ott, a magas ég és a tengernyi kék találkozásánál.

Felült a lány és pillantása a láthatárra tévedt: oda, ahol a hegyek, mint valami vízbe kövült óriások, a vállukon tartották az égboltot.

Egyedül volt. Nagyon egyedül... Talán ezek a néma óriások megérteneék, ha elmesélné nekik, hogy milyen az, amikor úgy éled napjaidat, hogy minden pillanatában tudod, valakinek hiba csúszott a számításaiba. Valaki idetett téged, mert azt hitte, idevaló vagy. De minden jel arra utal, hogy tévedett. Itt semmi nem a tied, és te senkinek nem kellesz. És neked se kell senki innen.

Kyra lába már bokáig ért e habos vízben. Észre se vette, hogy a hullámok lassanként ilyen közel kúsztak hozzá. Arra eszmélt, hogy ezek a pajkos víznyelvek a bokáját csókolgatják, nyaldossák. Megborzongott és elszégyellte magát. Kiemelte a lábát a tengerből, összegubózott és mellkasához ölelte térdeit. Így nézett a messzeségbe.

– Kyraaaa! – suhogták a part felé sodródó vízcsepphegyek.

– Kyraaaa... – újra meg újra. Vágytól terhes, hívó suttagások voltak.

– Kerrrrkyraaaa– sóhajtotta a tenger.

Kyra zavarba jött. Szokatlan volt így hallani a nevét. Egészen szép, lágy, finom hangzása volt. Ő pedig a K hangok keménységét érezte magáénak, valahogy mindig azt hangsúlyozta mindenki, aki eddig kiejtette a nevét.

–Kyra, kire ütsz, te lány? – kérdezte időnként anyja. – Ennyi gőg

és dölj még apád anyjában sem fért el. Ugyan mire vagy olyan büszke, kisasszony?

Csodaszép lány volt. Ébenhaja úgy omlott hófehér vállára, ahogy az éjszaka ráomlik a gyöngé hullámfodrokra. Ajka íve olyan tökéletes volt, mint egy leanderlevél. És ha mosolyra vonta, a legfehérebb drágakövek csillantak meg a fényben.

És a szeme – néha barna, néha kékeszöld... pillantása olykor az ég végételenje, máskor a kopár kőhegyek hideg keménysége.

Szóval ül Kyra a tengerparton, a hófehér parti köveken, szemben a Jöntenger kékjével és keresi a helyét.

– Kerrrkyraaaa... – sóvárogta a víztömeg a lány közelségét.

Kyra felállt, hirtelen támadt sugallatnak engedelmességgel ledobott magáról minden ruhadarabot és elindult a mélység felé. Hófehér meztelensége elmerült és feloldódott a smaragdzöld ringatózásban.

És táncolt, és forgott vele a víz, és vitte, sodorta befelé, eloldotta a partoktól, Kyra pedig élvezte ennek a horgonytalanságnak minden egyes pillanatát.

– Engem soha nem ölelt így senki. Ki vagy te? – kérdezte sóvárogva. – Látni akarom az arcodat.

– Nem láthatod. Ember vagy. Nem bírnád meg a látványt. Láss a bőröddel, a hajaddal, a lelkeddel! Érezz, fogadj magadba! Ezért a pillanattért születél – susogta a tenger, magasra emelte a hófehér női testet és hasára hajtotta kék fejét.

Mire egy öblös barlang kék falaihoz értek, Kyra már nem gondolkodott semmin. Elveszítette a határait, feloldódott a beteljesülés végtelenjében. Megérkezett.

– Ki vagy te? A neved mondd, ha az arcod nem láthatom. Néven akarom szólítani a boldogságot.

– Poseidon vagyok. És te az enyém vagy.

– És én a Tied vagyok – rebegte súlytalanul a lány.

A barlangban nimfák dalát visszahangozták a falak, a víz a boldogság folyton változó, képlékeny képeit vetítette a kövekre.

– Köszönöm, Kyra – hullámozta Poseidon. – Köszönlek. Most elengedlek. És te is elengedsz engem. A barlang szájánál várnak rád a lovaim. Hintómban visszavisznek a partra. Úgy lépsz majd a köveire, ahogy még soha. Mert mától tied ez a sziget, gyönyörűm. Neked terem minden fügefafa, és minden szem olajbogyót érted érlelni a fák. Neked nyílnak a virágok, és a Nap érted kel fel itt, ezen a szárazföldön. A halak Neked sietnek a part felé és hálóba fekszenek élő áldozatul. És minden áldozat, amit a szigetlakók templomaimba elhoznak, téged fog áldani, Kyra. Mert mától ez a föld megszűnik névtelenné lenni. Kerkyra e föld neve, úrnőm – és még egyszer, utoljára a lány bársonykeblére hajtotta kék fejét az isten.

– Ég veled, Szerelmem! – búcsúzott tőle, és a nővé lett lány hagyta magát átölelni, még egyszer feloldódni egy másik világ érintésében.

Aztán engedelmesen beült a vízilovak húzta hintóba, és átsuhant a tengeren.

Partot ért. Ez a part mától két világ találkozásának mezsgyéjévé lesz. És ő minden nap kijön majd, és hagyja, hogy bokáját átölelje az emlék, hagyja, hogy eltűnjön a határ az emberi és iste-

ni között. Az ízek újra meg újra össze-
érnek, az isten megemberül, az ember

megistenül. És teljes lesz a világ. Most
és mindörökké.

A narancssárga ruha

5.55.

– Jó reggelt kívánok! Ébredni kéne már! Óóóóóó-óóó... – robbant bele a tíz éve halott Cipő hangja a hajnali sötétségbe.

– Anyád! – morgott Dóra, és leállította az ébresztőt.

Csend lett és sötét. Pár másodpercnyi béke.

Aztán alig hallható csikordulással elindultak a valóság fogaskerekei Dóra elméjében. Hétfő van.

Réka beteg, Soma beteg, és mind betegek. Erőt vett magán és lemászott az ágyból. Elindult a gyerekszoba felé. Mindketten kitakarózva feküdtek az ágyukban. Sorra megpuszilta a homlokukat. Nincs lázuk.

– Főztek kávé? – motyogta a hitvesi ágyban Gábor, aki időközben ugyancsak felébredt.

– Ne, köszí – suttozta, mert úgy érezte, hogy annyi keserűség van így is a torkában, a gyomrában, a májában, sőt a vérében is, hogy nem fér több bele.

Kiment a konyhába. A tegnap esti vacsora után az összes mosatlan edény rá várt szerte az asztalon, a kályhán, a kagylóban. Leült a rendetlen konyha közepén. Szeretett volna elmenekülni ebből a káoszából. De tudta, hogy bárhová menne, a benne lakó káoszt magával fogja vinni. Hátára kell vennie ma is a valóság-hátizsákot, tele

a tegnap köveivel és ki kell mennie a nagyvilágba. Eljátszott a gondolattal: mi lenne, ha ma nem a betonhegyek csúcsát célozná meg a kövekkel meg-
rakott zsákkal a hátán, hanem a villamoszal kiutazna a város végére, magára kötözné a hátizsákot és belesétálna a Szamosba?

– Nem lehet – motyogta. – Réka beteg, Soma beteg, és mind betegek. És ha éppen nem lennének betegek, akkor se lehetne. Arra gondolt, hogy reggeliznie kellene valamit, mielőtt összekapja a konyhát, előkészíti a gyermekek gyógyszereit és reggelijét.

Kinyitotta a hűtőszekrényt. Nem érzett elég erőt a rágáshoz. Nem akart már semmit megőrolni. Megrágni. Le akarta nyelni. Ráगतlanul. Letudni. Erőre kapni. Túllépni rajta.

A konyhaszekrényen megpillantotta a gyümölcsöstálat.

– Majd megrágná helyettem más – gondolta, és kiemelt néhány gyümölcsöt a kosárból.

Megtisztította, darabokra vágta és bedobta őket a turmixgépbe. Úgy tűnt, még a gépnek sem volt ma ereje rágni. Beleöntött hát egy csurranásnyi kókusztejet is, és megnyomta a gombot. Rácsodálkozott a színek szédülő körforgására, arra, ahogyan a kockák tehetetlenül elveszítik a formájukat, és egybeolvadnak. Egymás részeivé válnak.

Kitöltötte a habos-krémes masszát a bögréjébe, és kiült vele a sötét teraszra.

Belekanalazott és az eget kémlelte.

–Hát a Nap se akar ma felkelni? – zsörtölődött magában.

Kanalazta, nyelte a reggelit.

Ahogy a krém végigcsúszott a nyelvéen, valami kellemes könnyedség kezdett éledni benne. Mint a régi csókok utáni lebegés, olyan könnyűség rakott fészket benne.

Mire kiürült kezében a csupor, valami különös elégedettség költözött belé. Érdekes volt. Úgy telt meg a gyomra, hogy könnyebbé lett tőle. Mintha ő maga kiürült volna. Megkönnyebbült volna. És közben a Nap is felkelt. Megcsillant fénye az üres bögre karimáján.

Dóra belemosolygott a Napba.

Visszament a házba. Gyorsan bepakolta az edényeket a mosogatógépbe, lemosta az asztalt és elhelyezte rajta a reggeliznivalókat, a gyermekek gyógyszerit felcímkézett dobozkába adagolta, és elmagyarázott minden tudnivalót Gábornak, aki ma csak délután megy dolgozni.

Az idő felgyorsult. Dóra lemosta magáról az éjszaka sötétjét. Megfésülködött és megállt a szekrény előtt.

– Ma a narancssárga ruhát veszem fel – döntötte el, és nem érdekelte, hogy a szeptemberi reggelhez talán túl nyárias lesz ez a darab.

Belebújt hát, tenyerével végigsimított fodrain, könnyű cipőbe lépett és visszanezett az ajtóból. A kövekkel megrakott hátizsákot a sarokban hagyta. Kisétált az ajtón.

Üveggömbök

Advent harmadik vasárnapja. A téren meggyúlt az utolsó előtti gyertya. A nőszövetség tagjai kalácsszeleteket osztogatnak az összegyűlteknél. A város előljárói hónuk alá szorítják sötét mappáikat, amikben az ünnepi beszédek lapulnak, az egyházfők karjukra fektetik levetett reverendáikat. Az emberek forró teát kortyolnak a hidegben.

A tömeg oszladozik. Mindenki a havat hiányolja. Én anyámat.

– Még van egy hét – mormogják.
– Hátha bár egy vékony réteg lehull. Mégiscsak úgy szép a karácsony, ha fehér... reménykedjünk – búcsúznak az öregasszonyok.

Még van egy hét. Nincs miben reménykednem. Aki elment, elment. Ilyen karácsony nem volt még.

Elindulok hazafelé. Tobi, a város koldusa szapora léptekkel a nyomomba szegődik. Felgyorsítom lépéseimet, de utolér.

– Adjon egy szivarat, naccsága! – toppan elém, és őzikeszemekkel bámul rám.

– Minek szivarazol, ha nincs rá pénz? – kérdezem tőle bosszúsan, mert haragszom rá. Tobi mindig mindenhol megjelenik. A templomajtóban várja az ifjú párt, a temető kapujában a megtört gyászolókat, a kórház előtt a betegeket látogató hozzátartozókat. És mindig

kér. Nem érdekli őt az emberek fájdalma vagy öröme, ő mindig mindenhol, mint egy mementó, görnyedve tartja a markát, és pénzért, élelemért, cigarettaért köszörög.

– Ne legyen ilyen kegyetlen, nacsásága, jön a karácsony! – vigyorog aláztatosan.

– Akkor írj az angyalnak! – morgok és faképnél hagyom.

Hazamegyek és szétnézek az üres lakásban. Rend van, meleg és csend.

A kabátomat a fogasra akasztom, és forró vizet engedek a fürdőkádba. Hosszan, ráérősen áztatom átfázott tagjaimat benne, aztán ágyat vetek és lefekszem. Szokatlan módon sikerül átaludnom az éjszakát.

Hétfő reggel van. Már ébredéskor eszembe jut anyám. Ilyenkor mindig úgy ébredtünk, hogy ott sürgött-forgott a konyhában, és már a reggeli alatt sorolni kezdte, mennyi tennivaló van ezen a héten. Takarítani, ablakokat pucolni, kocsonyát főzni, húslevest és töltött káposztát készíteni, kalácsot és bejglit sütni, szaloncukrot vásárolni, fát díszíteni. Hogy tökéletes legyen az ünnep.

Hogy tökéletes legyen az ünnep – gondolom –, és eldöntöm, hogy ma bemegyek az utazási irodába, és mégis csak befizetek arra az athéni útra, aminek reklámja már egy ideje tökéletes karácsonyt ígér nekem.

Aztán indul a hétfő, összekapom magam, és munkába megyek. Szerencsére annyi tennivaló van, hogy eszembe sem jut egyébre gondolni. Végzem a dolgom.

És így megy ez minden nap, egymás után.

Csütörtökön már a kollégák is megbolydulnak, mindenki kedvesebben

sürgeti, piszkálja a társát, mint egyébként szokta. A főnök összehív minket a gyűlésterembe, és vászontasakban ajándékot ad minden alkalmazottnak.

– Boldog karácsonyt! – mondja gépiesen mindenkinek, miközben átadja a csomagot.

– Milyen karácsonyt? Csütörtök van, basszus! – morgolódom magamban.

A nap meglepetése, hogy a vezetőség úgy döntött, péntek munkaszüneti nap lesz, hogy mindenki méltón készülhessen az ünnepre.

Hazafelé elsétálok az utazási iroda előtt, és észreveszem, hogy a kirakatból eltűnt az athéni út reklámplakátja.

– Remek – motyogom –, erről is lekéstem.

Péntek reggel úgy ébredek, mint akit besóztak. Zavar, hogy nem kell munkába mennem. Kilépek a konyhába, és rám szakad a nyomás: rengeteg dolgom van.

Felöltözöm, felkapom az autó kulcsait és elindulok bevásárolni. A Lidlben nyüzsgő és kavargó tömeg. Mintha egy hatalmasra dagadt hangyabolyba léptem volna. Bepakolom a kasba a húsokat, a zöldségeket, és elindulok fizetni, egyensúlyozva a ráérősen korzózó emberek között, hogy nehogy összekoccanjak valakivel. Utána a piac felé indulok savanyú káposztáért. Útközben megállok a főtéren a fenyőárusnál.

– Parancsoljon! – mondja készségesen a középkorú férfi. – Ajánlhatok Önnek egy gyönyörű ezüstfenyőt? Vagy van még néhány csodaszép nordmannfenyő is.

– Nem, köszönöm, a legkisebb fát kérem – mondok kedvetlenül.

– Ugyan, kérem, amikor ilyen nagy a választék? – értetlenkedik.

Déli haragszó

– Azt kérem – válaszolom határozottan, és egy csenevész, apró csemetére mutatok, ami a teherautó mellé fektetve árválgodik.

Az árus a fejem búbjától a cipőm orráig végigmér, vállat von és ideadja. Fizetek és hazaindulok.

Egész nap főzök. Estére a teljes ünnepi menü elkészül. Hullafáradtan zuhanok az ágyamba.

Reggel arra ébredek, hogy a tájat arasznyi hó borítja.

– Na, tessék, itt van a havatok – moroglódom magamban, és a téren toporgó öregasszonyokra gondolok.

Karácsony van. Soha nem éreztem magam ennyire elhagyottnak. A magány a falaimra telepedik és bőrömrre ragad, ahogy elé-hátra megyek a lakásban. Talán egyetlen ember van ebben a városban, aki ma ugyanilyen magányos lehet.

Megterítem az asztalt, előveszem az anyámtól rám maradt ünnepi étkészletet, díszbe öltöztetem az asztalt. Két személyre teríték.

Aztán felöltözöm, és kimegyek a hóba. Sokáig kell takarítanom és melegítenem az autót, mire elindulhatok. Pontosan tudom, hová megyek. Bekanyarodok a Penny parkolójába, és meglátom. Ott van, ahol lenni szokott. Az ünnepi fényekkel teleaggatott bejárat mellett őrzi a bevásárlókosarat. Egészen közel hajtok hozzá, lehúzom az ablakot.

– Ülj be a hátsó ülésre, Tobi! – kiáltom neki.

– Tessék? – hüledezik, mint aki szégyelli, amit hallott.

– Ülj már be! – intek neki a hátsó ajtó felé.

Félve kinyitja az ajtót, és úgy ül be az ülésre, mint aki meg van győződve

arról, hogy mindjárt üvöltve kergetem el.

– Hova visz, naccsága? – kérdezi rémülten.

– Nem vagyok naccsága – felelem kurtán.

– Akkor hogy szólítsam?

– Sehogy – dobom oda a választ.

Néhány perc múlva a tömbház előtti parkolóban lekapcsolom a motort.

– Gyere utánam! – mondom neki, és előresietek, nehogy szembemenjek valamelyik szomszéddal, és még azt higgye, együtt megyünk.

Követ is tisztos távolból, mintha érténé, mire gondoltam.

Kizárom az ajtót, betessékelem a konyhába.

– Ülj le! – mondom, és bekapcsolom a tüzet a húsleves és a töltött káposzta alatt.

Tobi szemei soha nem voltak még ilyen nagyok. Nem értett semmit, de félt bármit is kérdezni. Tudta, hogy a válaszaim rövidek, mint az ostor csattanása a bőrön.

Az ebéd megmelegedett. Két mérőkanál levest öntöttem a tányérjába, aztán elvettem a saját tányéromat, abba is mertem egy kanálnyit.

– Egyél! Jó étvágyat! – és mielőtt bármit mondhatott volna, kanalazni kezdtem a levest.

Tobi olyan falánkul ette a forró levest, mint aki attól fél, felébred ebből az álomból még mielőtt a tányér tartalma a gyomrába érne. Ugyanígy a második fogást is. Négy tölteletet tettem elé, a tetejére vastag tejfölréteget csorgattam. Szótlanul megebédeltünk, aztán töltöttem neki egy pohár vörösbort. Amíg kábultan kortyolgatta, felálltam az asztal mellől, kivettem a hűtőszekrényből egy nagyobbacska

edény kocsonyát, kanyarítottam két vastag szelet kenyeret hozzá, és becsomagoltam egy műanyag zacskóba. Egy bejglit is melléje fektettem.

– És most menj! – parancsoltam neki.

Az utolsó pillanatban kivettem a kabátom zsebéből egy megbontatlan csomag cigarettát és a zacskóval együtt a kezébe adtam.

Tobi felállt, néhány másodpercig toporgott, egyik lábáról a másikra állt, majd egészen ellágyult az arca, mielőtt azt mondta:

– Boldog karácsonyt, naccs... köszönöm!

És szapora léptekkel kilépett a lépcsőházba.

Becsuktam mögötte az ajtót, és nekitámasztottam a hátam.

– Remek... – gondoltam, ahogy az asztalon maradt mosatlanra néztem. Hogy fogom ezt kifertőtleníteni?

Legyintettem, és bementem a nappaliba. Mire sikerült a kis fát beleillesztenem a talpba, alkonyodni kezdett. A szekrény tetejéről leemel-

tem a kartondobozt, amit anyám temetése után hoztam fel a lakásba. Kibontottam. Félve érintettem meg a színes üveggömböket. Ahogy a tenyerem hozzájuk ért, már hallottam is anyám kiáltását:

– Vigyázz, hogy bánsz velük! Nagyon törékenyek.

Lélegzetvisszafojtva akasztottam fel az ágak végére. Félóra múlva a kis fa büszkén tartotta ágain gyermekkorom törékeny boldogságát. Pont olyan volt, mintha anyám díszítette volna fel. Megellenőriztem, hogy nincsenek-e túl közel egymáshoz az üveggömbök. Féltem, nehogy egymáshoz koccsanjának és a varázslat szilánkokra törjön. Hiszen törékenyek. És nagyon értékesek. Visszhangzott anyám hangja a fülemben. Potyogtak a könnyeim. Kimenekültem a konyhába, és leültem arra a székre, ahol néhány órája még Tobi ült. A fejemet a karomra engedtem, és az asztalra borultam. A mosatlan tányérok az asztal közepén maradtak. Mert azok is törékenyek. És nagyon értékesek.

Patkolás

